

Celostátní přehlídka
amatérského činoherního
a hudebního divadla

ZPRAVODAJ

29. 6. 2025

Festival se otevřel ven do města

*Rozhovor s odbornou pracovnící NIPOS-ARTAMA
Simonou Bezouškovou*

Jak velká změna je pro tebe přestěhování přehlídky z Volyně do Mostu?

Ta změna byla velmi náročná z několika důvodů. Jednak je pro mě osobně těžké opustit oblíbenou Volyni. A náročné bylo určitě i výběrové řízení, protože se muselo stihnout v krátkém čase.

Věříš Mostu?

Už když padlo rozhodnutí, že se celostátní přehlídka přesune do Mostu, byla jsem přesvědčená o tom, že spousta věcí, které festival potřebuje, tu bude fungovat. Od začátku jsme věděli, že budeme mít k dispozici celé městské divadlo a celý hotel Cascade, který je hned naproti. K tomu jsem získali velmi vstřícného primátora Marka Hrvola, velmi vstřícného uměleckého ředitele ředitele Městského divadla Filipa Nuckollse nebo ředitele ZUŠ Davida Homolu, který poskytuje celou budovu. Od začátku jsem tedy věděla, že ten základ je tu velký, funkční a otevřený. Navíc jsme do toho šli s Pavlem Skálou a Bárou Greéovou, které dlouho znám a vím o nich, že vědí, jak má přehlídka fungovat a jakou má mít koncepci. To, čeho jsem se bála, byl samotný proces, protože je zde přehlídka poprvé, je třeba nastavit vše od vstupenek, ubytování, přes stravování až třeba ke komunikaci s technikou.

Dlouhé roky tu byla tendence neumísťovat přehlídku do větších měst. Most ale není zrovna malé město. Proč, kromě zmíněné vstřícnosti zdejších představitelů, padla volba na něj?

Most, ačkoli velký, má tu ohromnou výhodu, že divadlo je přes ulici naproti hotelu, kde většina účastníků a souboru spí. ZUŠ, kde se konají semináře, je pět minut chůze. To znamená, že se vlastně neustále pohybujeme na malém prostoru.

Výběrového řízení se ale účastnilo víc zájemců.

Ano, vybírali jsem ze sedmi. Most nás přesvědčil širší nabídkou, dokonce ani teď nevyužíváme všechno, co nám město nabídlo.

To je vlastně potěšující mít sedm zájemců o takovou akci. Vědět, že je tu řada míst a měst, kde by celo- státní přehlídku chtěli a dovedli pořádat.

Pro mě je to asi nejskvělejší zpráva z celého výběrového řízení. Když to porovnám se situací před 12

lety, kdy jsme vybrali Volyni, je tu znatelný posun v tom, jak samosprávy vnímají kulturní akce a festivaly. Najednou nejde o něco, co je obtěžuje, na co musejí dávat peníze, ale o aktivitu, kterou chtějí ve svém městě mít. A většina samospráv opravdu dělala maximum pro to, aby se celostátní přehlídka v jejich městě konala.

Je něco, co tě při přípravě přehlídky překvapilo, zaujalo? Něco, co by měli účastníci vědět?

Určitě hotel. To, že máme k dispozici tak velký a skvěle fungující hotel, je úžasné. A skvělé je, že ho vede jednatelka Lenka Horová, která nezná slovo nejde. Připomnělo mi to ochotu týmu Na Nové ve Volyni pod vedením Věry Bendlové a Petra Nového. Skvělé je, že se nám začínají hlásit další firmy, které by chtěly s přehlídkou spolupracovat a podpořit ji. To je velká zásluha Pavla Skály, který je vizionář a umí místní firmy a instituce oslovit. Vedle sebe má Báru Greéovou, která je organizační jistotou. A znovu připomínám úlohu pana primátora, který tady přehlídku chce a stojí o ni.

Mezi těmi, kteří se na chodu přehlídky podílejí, jsou nově i Kristýna a Štěpán Kňákalovi...

Z toho mám velkou radost. Byli konkurentem Mostu, ucházeli se o to, aby se Piknik konal v České Lípě. Přestože ve výběrovém řízení neuspěli, neurazili se, ale naopak nabídli své služby Divadelnímu Pikniku v Mostě. Pomáhají nám tady a odvádějí spoustu práce.

Rozhovor pokračuje na straně 12...

Doted' si nejsme jistí, zda jsme našli k inscenaci klíč

Rozhovor s režisérem Vilémem Zjevným

Jak jste se dostal k tomuhle textu?

Všiml jsem si jiné hry tohoto autora. Vyhledal jsem si ho, začal jsem číst Schmitta a zjistil jsem, že je to chytré. Má to vtip, ale hlavně je to nadčasový text. U Schmitta jsme třeba tři čtvrtě roku vůbec nevěděli, o čem to je. Probíhal proces, že jsme se na zkoušce sešli a někdo přišel a řekl: Hele, já jsem si tam všiml tohoto, a to by mohl být ten klíč. A pak jsme zjistili, že to nebude on. Bavilo nás objevovat a vlastně doted' si nejsme jistí, jestli jsme ten klíč našli.

U postavy Karly jste provedli změnu v pohlaví, v předloze je to muž Karl. Proč?

Je to čistě věc složení souboru, žádný tematický záměr v tom není. Tuhle malou roli moc nikdo nechtěl, kvůli třem čtyřem minutám se jim moc nechce s představením jezdit. Naštěstí máme dvě herečky, které se v případě potřeby dokážou vykryt.

Hru čas od času inscenují profesionální divadla, byl jste se podívat, jak to dělají?

Nebyl.

Takže jste ten druh režiséra, který si zakáže se podívat na plánovaný titul v profesionálním divadle?

Přesně takhle jsme to měli s Kráskou z Leenane, kterou jsme dělali předtím. Když jsem věděl, že inscenaci hraje Divadlo v Celetné, řekl jsem si, že ji vůbec nechci vidět. Nezajímá mě to. Mám svoji představu.

Jste kmenovým režisérem Divadla RiYo?

Jsme na to dva a máme tempo takové, že chystáme

jednu hru za rok. Jedna parta je na scéně a druhá připravuje další inscenaci. Tím dokážeme zapojit celý soubor. A zatím nám to funguje.

Jak byste charakterizoval vaše divadlo?

Zaměřujeme se na věci, které mají myšlenku. Musí mít poslání, musí být chytré. Řachandy neděláme. Za poslední roky jsme uvedli McDonagha, teď jsme dodělali hru od Mira Gavrana *Čechov řekl Tolstému sbohem*, předtím *R.U.R.*, *Ohrožené druhy* od Zelenky. Hledáme spíš texty, kde je něco, nad čím se i my chceme zamyslet a říkáme si hele, pojďme divákům mrsknout hnus do ksichtu. Laciné věci nehledáme.

Martin Rumler

Proč je pan Schmitt?

Pražský soubor RiYo vložil do piknikového koše Národní přehlídky amatérského činoherního a hudebního divadla inscenaci absurdní komedie *Kdo je pan Schmitt?* Jde o hru talentovaného francouzského herce a současně úspěšného dramatika Sébastiena Thiéryho. Jeho hry působí jednoduchým dojmem, ovšem velice těžko se dělají. V českém prostředí se v posledním desetiletí dobře ujaly, ať už u profesionálů či u amatérů.

Kdo je pan Schmitt? je absurdní komedie o manželském páru Bélirových, kterým během běžné domácí večeře zazvoní pevná linka, kterou nemají. Spolu s nimi si všimáme, že na místě, kde visel ještě před chvílí obraz s portrétem babičky, nyní visí obraz loveckého psa. Vlastně jsou v úplně jiném bytě a ten je zamčený a jejich klíče nefungují. A za dveřmi není Francie, nýbrž Lucembursko. Což postupně svým jednáním aktivně potvrzují nově přichozí postavy policisty, psychiatra nebo dcery, kterou Schmittovi nikdy neměli. Nebo měli?

Text, ač je nabitý absurditami s nemalým komediálním potenciálem, usiluje podle mého názoru o jediné. Chce donutit postavy ke znepokojivému prověřování a opětovnému hledání či nalézání vlastní identity, ukotvené domněle v již léta usazeném hodnotovém žebříčku. Kdo jsem já, kdo jsou ostatní, jaké hodnoty nás spojují a jaké naopak rozdělují? Kdo z nás je větší blázen a o co v našich životech jde? Spolu s postavami by si tyhle otázky měli klást především sami diváci. Měli by se hodně smát postavám a měl by jim přitom běhat mráz po zádech z vlastní existenciální nejistoty. Z takové, která nutně nastává, kdykoli dostaneme odvahu přehodnotit svůj dosavadní život, kuráž podívat se na něj očima někoho jiného.

Na začátku hry se Thiéryho hrdinové ocitnou vždy v nějaké základní – nečekané a zcela absurdní situaci, která otřese jejich dosavadní identitou či životními jistotami. V *Pokusných králicích* si jde nic netušící Alain vybrat peníze ze svého účtu ve francouzské bance, aby se dozvěděl, že francouzskou banku získala do majetku banka indická a že všude kolem něj začínají platit i indické zákony a s nimi podmínky pro francouzského zbohatlíka značně nepříznivé. Ve *Dvou nahatých chlapcích* se na samém začátku komedie probudí respektovaný heterosexuální advokát ve své vlastní manželské posteli se svým rovněž heterosexuálním pracovním kolegou – oba jsou nazí a zjevně po sexu. Nic si nepamatují.

A tak bychom mohli ve výčtu úderných vstupních situací z her tohoto současného komediografa pokračovat. Vždy jde o to, rychle dostat postavy těsně nad propast existenciální nejistoty a s nožem na krku je – a nás s nimi – nutit k přemýšlení, a to nejen o své vlastní identitě, ale především o všem a o všech, které jsme možná až doposud odsuzovali, pohrdali jsme jimi, ať už pro jejich sexuální orientaci, sociální postavení, barvu pleti nebo třeba jenom proto, že vyznávali jiné hodnoty než my. A najednou lup – něco v matrixu se pokazilo – rázem jsme sami v jejich kůži.

To je celý Thiéryho trik. Past je v tom, nepodlehnout příliš komediálnímu kouzlu a nehrát vše jenom jako – často (zejména ve *Dvou nahatých chlapcích*) divácky více než vděčnou – řachandu. Ono se totiž skutečná hodnota Thiéryho absurdního humoru skrývá mezi řádky a je důležité o tom vědět při budování dramatických situací. Nehrát je tak, jako by postavám šlo jenom o řešení vnějšího problému diktovaného příběhem, ale tak, aby diváci z dramatických situací dobře vyčetli, co postavy skrývají pod povrchem – jaké byly dříve a jaké jsou teď, zda a kdy během hry přehazují výhybky svého vlastního hodnotového systému. Například – pan Schmitt v závěru hry přijímá svou novou identitu a chová se jako člověk po ztrátě paměti. Zjišťuje, kým byl, aby pochopil, kým je. Vyslýchá své blízké a vše si zapisuje. U rodinné večeře tak vzniká napětí, protože tím svou ženu i dceru de facto otravuje – je to totiž

Vlastně to bylo zábavné, ale celou dobu jsem si říkal, proč. Co tím chtěl soubor říct? Jaký měl záměr? Absurdní příběh by měl nějak odrazit třeba současnost, nebo nějaký obecný problém, ale já nepostřehnul, jaký. Ale třeba byla chyba na mojí straně.

Martin z Jihlavy

Ze začátku to byla strašná nuda, pak se mi líbila jedna část, kde se to rozjelo s dcerou a policajtem. To bylo vtipné a velmi zahraniční. Strašně mě štvala paní s načerněným obličejem, blackface nemá ve 21. století co dělat. A nevím, co tam dělala ta černá postava. Závěr byl zase dobrý, ale celkově si říkám: Proč?

Vendulka z Českého Krumlova

Velmi mě bavil pan Schmitt, ale myslím, že text je natolik složitý, že by bylo třeba nějaké věci lépe vyložit a zapracovat na nich. Ale i tak mě to bavilo.

Karla z Vršovic

Moc mě potěšil výkon herce v titulní roli a jeho souhra s představitelkou manželky. To byla hodně silná stránka představení. Naopak pánové v rolích policisty a psychiatra zaostávali. Úplně nechápu existenci skřeta a jeho úkol. Byla to noční můra?

Jana z Prahy

pořád dokola. Pokud hrajeme primárně o tomto vzta-
hu, je to podle mě chyba. Nejnapínavější je totiž na celé
situaci něco jiného. A sice to, co nově získané informace
prozrazují o povaze, a tedy o morálních hodnotách pana
Schmitta. Skutečný zdroj napětí v textu napsané dra-
matické situace spočívá v dynamice rozporu mezi tím, o
jakých hodnotách si pan Schmitt myslel, že je vyznává, a
jaké vyznává doopravdy.

Z inscenace v režii Viléma Zjevného je patrné, že si
inscenátoři smysl Thiéryho textu i jeho žánrové ukotvení
dobře uvědomují. Hned na začátku hry Michal Platkevič v
roli Schmitta akcentuje dobře načasovanou pauzou ab-
surditu vlastní osamělosti tváří v tvář milující manželce.
Herci nepodlehli pokušení ubavit nás k smrti. Nepochybně
vnímají myšlenkový potenciál textu. Ne vždy ho ale
dokáží přesvědčivě předat divákům. Je to proto, že příliš
věří příběhu, což se v absurdních hrách nevyplácí. Hrají
příběh důsledněji než to, co je za ním. A to tak zůstává
divákům do značné míry skryto.

Pozornost od existenciálních podtónů odvádějí mimo
jiné parazitní vtipy nižšího řádu komedie: pan Schmitt v
rozčilení křičí „kurva – kurva – kurva“ – když v tom se mi-
moděk zastaví pohledem na manželce; paní Schmittová
nabízí svá ňadra manželovi i návštěvě jako antistresové
míčky; psychiatr si plivne do ruky, aby si ulízl účes a pak
tou rukou potřeše hostiteli... Ani jeden z těchto scénic-
kých žertů přitom nevyvěrá z jádra situace, spíše od něj
odvádí pozornost.

Petra Cachová v roli paní Schmittové dobře zvládá
rozdílné polohy postavy měnící se v průběhu hry spo-
lu s narůstající existenciální nejistotou pana Schmitta.

Ovšem v otevírací scéně volí stylizaci do neosobní blbky
natolik, že můžeme mít pocit, že panu Schmittovi někdo
vedle knih a oblečení vyměnil i manželku – tento efekt je
ale evidentně nezáměrný.

Žánrově zavádějící je podle mého názoru také pojetí pře-
staveb realizovaných herečkou v černém, která nejen že
upravuje scénu, ale dramaticky přitom jedná – projevuje
se afektovaným neurotizujícím smíchem a rukama sesílá
jakési kletby na postavu pana Schmitta. Možná to bylo
míněno jako způsob ozvláštňení přestaveb, každopádně
ale nese význam. Problém pana Schmitta s identitou
přestává být jeho vnitřním problémem. Má objektivní
příčinu – v bytě řadí Běs. Stylovou čistotu absurdity na-
rušuje jakýsi popisný, psychologizující realismus.

Jako eticky sporné se může jevit užití blackface pro
znázornění barvy pleti dcery afroamerického původu.
Osobně v tomto ohledu nejsem úzkoprsý, protože ve
středoevropském kulturním prostoru funguje tento starý
znak jinak než v zemích s koloniální minulostí, nicméně v
téhle hře jde mimo jiné o to, zda je nebo není pan Schmi-
tt latentní rasista. Užitý prostředek tak získává nežádou-
cí konotace. Většinově (a zejména u mladších ročníků) je
zkrátka blackface vnímána jako karikatura rasových rysů.
A o karikaturu přitom tvůrcům nepochybně nešlo.

Přes všechny uvedené výhrady jde o úctyhodný a do
značné míry zdařilý pokus vyrovnat se s náročným žán-
rem absurdní komedie. K dokonalosti mu chybí, že se ani
v závěru nedozvím, proč chce být titulní hrdina Schmitt
a ne Béliér.

Luděk Horký

PIKNIK CUP

Chcete vyhrát pobyt na Divadelním
Pikniku 2026 zdarma? Jednoduché:
stačí zvítězit v tradičním klání (ne-
jen) divadelních týmů Piknik Cup,
které navazuje na tradici volyňské-
ho Burke Cupu.

Tříčlenné týmy se v něm utkají v
disciplínách, které jsou úzce spjaty
s Mostem (můžeme prozradit, že
jedna se například týká těžby uhlí).

Soutěž proběhne **v pondělí 30.
června od 17:45** v Radničním par-
ku. Týmy se mohou už teď registro-
vat v informačním centru přehlídky
v Městském divadle.

Mimochodem: soutěžit bude i Mos-
tecký Dream Team ve složení pri-
mátor Marek Hrvol, umělecký ředitel
Městského divadla Filip Nuckolls a
šéf produkce Pikniku Pavel Skála.

*Aktuality, zpravodaje a další informace o
Divadelním Pikniku najdete na jeho webu:*

PIKNIK QUIZ

Poslouchejte pozorně a můžete
vyhrát skvělý, plně vybavený pikni-
kový koš!

Piknik quiz je hon na utajené sou-
sloví, které zaznívá v soutěžních
představeních.

Kdo je odhalí (nebo si to aspoň my-
slí), může svůj tip vhodit do krabi-
ce na pultu v informačním centru
přehlídky v Městském divadle.

K tipu napište také kontakt (číslo
mobilního telefonu), aby vás organi-
zátoři mohli v případě výhry kontak-
tovat.

Vítěz Piknik quizu bude vylosován
ze správných odpovědí na závěr
festivalu.

Přejeme vám dobrý lov!

Nechceme dělat komedie, které jsou hloupé

Rozhovor s režisérem Janem Kroulem

Divadlo Sputnik opět přijelo na Piknik se současnou dramatikou. Čím tě australská hra tolik zaujala?

Samozřejmě je zajímavé jednak to, že to je divadlo na divadle, ale hlavně mě zaujala silou postav. Řekli jsme si, že se v rámci dramaturgického plánu zkusíme posunout kousek dál a pustíme se do postav, které budou nějakým způsobem atypické. A notabene ještě tím, že tam je divadlo na divadle, takže další postavy budou mít úplně jinou stylizaci.

Čím je pro tebe atraktivní divadlo na divadle?

V téhle hře mi divadlo na divadle přišlo de facto až jako druhé téma. Silnější pro mě bylo zkoumání, kdo je blázen a kdo ne. To je mi velmi blízké, protože s tím mám osobní zkušenost. Skutečnost, že jde o divadlo na divadle, je super pro přehlídky, protože tam jsou lidé, kteří divadlo dělají. Nicméně hrajeme samozřejmě i jinde, kde lidé reagují úplně jinak, na jiné věci, v jiných momentech a tak dál.

Vím, že některá profesionální divadla tento text aktualizují. Narážím na vietnamskou válku, kterou někde změní třeba na konflikt v Afghánistánu. Vy jste se touhle cestou nevydali. Nepřemýšlel jsi o aktualizaci?

Přemýšlel jsem nad tím, ale chtěl jsem příběhu zachovat jeho autentičnost. Nám šlo úplně o jiné téma, takže je vlastně úplně jedno, v kterém období to je.

Vaše inscenace je velikánský útvar, trvá s přestávkou přes dvě hodiny. Je to největší plocha, kterou jste kdy na divadle zkusili?

Je to rozhodně největší plocha. Obecně by ta hra klidně snesla nějaké škrtky a klidně by se to dalo udělat na nějakou hodinu a půl. Říkal jsem si ale, že právě

tím, jak je tohle téma pro mě tak osobní, chci obsáhnout kompletně myšlenkové pochody a příběhy jednotlivých daných postav. Takže v tu danou chvíli jsme to neškrtili a tím pádem vznikla tahle stopáž.

Co na tvůj přístup říkal soubor?

Soubor z toho neměl úplně radost. Třeba u postavy Lewise jsme to počítali a kromě pauzy není na jevišti asi jen dvě minuty. Takže pro Dominka je to absolutní odstřel a vyčerpání. A když jsme se dozvěděli, že v Mostě bude muset hrát dvakrát, chtělo to ode mě velkou psychickou přípravu na to, abych mu to vůbec prozradil.

Byl tohle text, který sis přečetl a věděl jsi, hned, že ho chceš dělat, nebo jsi váhal, a třeba ho na chvíli odložil?

To bylo na první dobrou. Za mě to byla láska na první pohled. Jednak právě z té osobní zkušenosti a jednak z toho důvodu, že když jsem přemýšlel, jak se s naším divadlem posunout dál a v čem jsme silní, tak to byl silný materiál. Chtěli jsme se o naší cestě ubezpečit, nebo ji vyvrátit, prostě s tím nějak pracovat. Úplně na rovinu, my chceme dělat komedie, ale nechceme dělat komedie, které jsou hloupé, které nemají téma, které jsou jenom o srandě.

Martin Rumler

Příliš dlouhá noc

Divadlo SPUTNIK z Havířova přivezlo na festival do Mostu svou inscenaci známé hry australského dramatika Louise Nowry *Noc bláznů* v originále pojmenovanou *Cosí*. Hra, jejíž první uvedení spatřilo světlo světa v divadle Belvoir St Theatre v Sydney v Austrálii v roce 1992, se odehrává v psychiatrické léčebně v Melbourne v roce 1971, je považována za částečně autobiografickou a navazující na jeho předcházející také částečně autobiografickou hru *Léto vetřelců*. V roce 1996 došlo i na filmovou adaptaci divadelní předlohy pod stejnojmenným názvem *Cosí*.

Stručný obsah hry by se dal shrnout ve stručnosti do několika vět. Postava Lewise má napjatý vztah s panovačnou ženou jménem Lucy a přátelí se s politickým extremistou Nickem. Lewis neustále zoufale potřebuje práci a říká: „Potřebuji peníze.“ Děj se koná v divadle, které voní „spáleným dřevem a plísni“, herci jsou pacienti s velmi rozmanitými poruchami chování a hrají divadlo na základě Mozartova *Cosí fan tutte*. Díky práci na inscenaci s pacienty Lewis nakonec objeví novou stránku sebe sama, která mu umožní citově se zapojit a vážít si lásky, zatímco v ulicích venku propukají protesty proti válce ve Vietnamu.

Pacienti tvoří široké spektrum zajímavých postav, včetně Roye, maniodepresivního pacienta s vášní pro divadlo, náruživou Cherry, která trpí posedlostí jídlem a je romanticky závislá na Lewisovi, dále pak Ruth, trpící obsedantně-kompulzivní poruchou (OCD), která je posedlá počítáním a rozlišováním mezi iluzemi a realitou, Douga, pyromana, který miluje sexuální narážky, Julie, závislé na drogách ve vnějším světě i Henryho, staršího, tichého muže, dříve právníka a Zaca, zdrogovaného pianistu.

Další postavou je pak Justin, sociální pracovník v psychiatrické léčebně, už výše zmínění Lewisova přítelkyně Lucy a jeho nejlepší kamarád Nick, jehož silně levicové ideály Lewis dodnes bezpochyby dodržuje. Setkání s pacienty s odlišnými názory než mají Lucy a Nick otevírá Lewisovi oči a vytváří svět kolem něj smysluplnějším a zároveň ho učí být tolerantnějším.

Velkou devizou textu Nowrový *Noci bláznů* je sebevědomé a funkční kombinování několik rovin příběhu. Atraktivní „divadlo na divadle“ spojuje prostředí blázince, respektive jeho pacientů, amatérských herců, ale i rovinu osobního života jejich režiséra. Rovina „divadle na divadle“ v havířovské inscenaci v podstatě funguje. Funkčními, se zdají v základním nastavení i jednotlivé herecké typy ... v postavách pacientů blázince.

V čem je inscenace slabá a nedokonalá, je především psychologická drobnokresba pacientů, situace a jejich oddělování i finalizace zakončovaná pointou. Poctivá touha udržet ve hře všechny příběhové roviny textu, nutí režiséra a potažmo i herce, jít v charakterech i situacích pouze po povrchu a deklamovat výsledná témata, aniž by se k nim došlo přirozeným a autentickým procesem. Velmi by prospělo inscenaci dramaturgické oko, které by se chopilo tužky a vytrídilo dramaticky potřebné od zcela zbytného. To by ale mohlo nastat pouze v případě jasně nastavené interpretace textu prostřednictvím dramaturgicko-režijní koncepce.

U takto hutně strukturovaného textu jde o nutnost a dramaturgickou povinnost. Nadefinovat si priority a konkrétně je naplňovat skrze jasně zmotivované jednání všech postav a nezúžit svou režijní pozornost na obecné naaranžování postav do prostoru a organizaci příchodů a odchodů na jeviště i z něj. Pak hrozí, že dojde k pouhé „konzumaci“ předlohy, která logicky nemůže vést k silnému a efektivnímu emocionálnímu zasažení diváka. Sympatický pokus kontinuálně pracujícího souboru tak skončil někde na půli cesty. Snad příště! Díky!

Jaromír Hruška

Můžu komentovat jen první půlku, protože jsem o přestávce zmizela. Mám jenom jedny nervy a jednu mentální kapacitu. Pro mě z toho představení čpěl poměrně hodně sexismus a egoistický narcismus a na to nemám žaludek. Je mi líto.

Vendulka z Českého Krumlova

Působí to tak, že neškrtili ani písmeno a ještě jich mnoho připsali. Je to nadaný herecký tým, ale nemají postavené situace. Nemají důsledně vyložené postavy. A chybí timing, tedy to, o co v komedii jde.

Radek z Prahy

Krátit a raději se pak soustředit na přesnější vystavění situací. Oceňuju, že se nesnížili karikovat bláznů, aby vydírali diváky a škemrali si o smích. Text mě moc zaujal, dosud jsem ho neznal a určitě stojí za přečtení.

Martin z Jihlavy

Obdivuju, že dokázali obstojně utáhnout tak velký čas představení. Vydržet to přes dvě hodiny byl fakt nářez. A otevírat problematiku duševních nemocí a světa nemocných lidí je moc užitečné. Ale divadelně mě to nějak neuchvátilo. Takže téma a text za jedna, zpracování spíše za tři. Což je škoda, protože na tom viditelně nechali kus života a práce.

Jana z Prahy

Divačky cítí, že je hra o nich

Rozhovor s autorkou textu a představitelkou Evelínou Rudčenkou

Jak se Norská žena ocitla v Puchmajerovi?

Když se slavilo třicáté výročí Puchmajeru, sešly se tam bývalé členky a oslovily mě, abych pro ně napsala hru. Martin Švejda to slyšel a druhý den nám napsal email, že nás bere za slovo a že spolupráci produkčně zaštití. V podstatě řekl, jste pod mými ochrannými křídly, pusťte se do toho. Rok jsme se my holky scházely každý měsíc v kavárně a vymýšlely jsme společně dějovou linku. Já jsem si zároveň zapisovala řeči okolo a pak jsem hru z toho všeho napsala.

Takže na tvorbě hry se podílely opravdu výhradně ženy?

Jenom ženy vymyslely námět, já žena jsem to sepsala, ale když přišlo na realizaci, začali do procesu mluvit dramaturgové, což už byli muži. Začali tam škrtat, něco jsme naopak během zkoušení přidávali a režisérem je Petr Lanta, hodně režíroval i Vladimír Mikulka.

V závěrečné scéně vysvětlujete svoji motivaci k sepsání hry testem Bechdelové. Bylo tomu skutečně tak?

Moje psaní je s takovou motivací pořád. I tím, že holky samy přišly, už mají velké děti a chtějí zase hrát... Spousta z nich hraje i v jiných souborech a nebylo dost her pro zralé ženy. Možná už je to teď lepší.

Jak je možné, že testem Bechdelové neprojde spousta děl i dnes?

To je jednoduché, pořád žijeme v patriarchálním světě. Na spoustě rozhodovacích pozic sedí muži,

režiséři jsou spíš muži, takže zase sáhnou po tématech, kde vystupují muži.

Je vůbec od diváků poptávka, aby to bylo jinak?

Mám pocit, že ano. O představení je opravdu zájem, pořád nám chodí ženy ve středních letech. Toto téma se do hry nějak integrálně dostalo, jak jsme se bavily o stereotypch, o svých životech. A divačky zase z druhé strany cítí, že je to o nich.

Jaké máte vůbec reakce od mužů?

Je docela dost mužů, kteří nám řekli, že to nepochopili. Nevědí, o čem to je. Přitom dějová linka je docela jednoduchá. Ale opravdu reakcí v tomto duchu bylo víc.

Nechápou logiku příběhu nebo osobní výpovědi?

Já právě nevím. Možná nic. Ale zase samozřejmě ne všichni, máme i takové, kteří chodí opakovaně a jsou nadšení.

Text vznikl přímo pro váš soubor. Počítala jste tedy rovnou s tím, že bude součástí i hudba?

Ano, ale v průběhu zkoušení přibývalo ještě dost písní. Vladimír například přišel s tím, že něco nefunguje, když to říkáme, že by bylo lepší, kdybychom to zazpívali a udělal pokyn Soně, aby to zhudebnila. Primárně je to ale napsáno včetně písňových textů, které se mají zhudebnit. Věděla jsem, že to musí být hodně hudební inscenace a že musíme všechny zpívat.

Petra Slížková

Puchmajerovská intelektuálně feministická cesta od dánské dívky k norské ženě

Divadelní soubor PUCHMAJER z Prahy letos přispěl do programu národní přehlídky Divadelního Pikniku v Mostě svou „familiárně-rodinnou“ operetní inscenací *Norská žena*.

Inscenace PUCHMAJERU pevně stojí na půdorysu scénáře Kateřiny Rudčenkové, který je stejně jako tomu bylo u jejich *Sklizně* skvěle připraven a přímo předurčen k tomu, co se pak na jevišti děje. Opět se počítá se silnou nadsázkou, rytmem celého představení i dovednostmi a schopnostmi všech inscenátorek a inscenátorů na jevišti.

Inscenace Puchmajeru, tentokrát pro tři ženy a šest hereček (prosím striktně oddělujeme), ctí formu i postupy zvolené severské „mýdlové opery“. Melodramatické uchopení příběhu ELVÍRY, EULÁLIE, EVELÍNY, jejich OTCE i migrujícího rozséváče a kouzelníka OSKARA obdařeného několika nezapomenutelnými čísly vytváří podhoubí pro fantazii, atmosféru a situace spleť příběhu o „plnění životních snů a nečekaných odhalení“.

Propracovaný minimalismus i vysoká stylizace operetní v hereckém projevu všech hereček na jevišti jsou hodny obdivu. Dbají na slovní proporcionalitu (tj. všechny mají stejně textu) ... ale i procítěnost a vzájemnou bezcitnost. Jejich „svíčková“ seance nás nenechává na pochybách o poslání inscenace. Ten vzkaz je jasný: ŽENY ŽENÁM! Zabývat se muži je zbytečné a neefektivní! Přesto minimálně dva z nich jim osudově zasáhne do jejich životů. To už je taková mužská přirozenost. Až fatální! Nedělej to schválně. Muži jednají prostě i bez vyžádání!

Vynikající hudba i kongeniální klavírní doprovod Sonii Koutové je přesně střihový na zpěvačky i nepěvce souboru v řádu operety až hluboko do muzikálu. A nutno podotknout, že vynalézavě pracuje inscenace i se světlem. Bronzové frontální nasvícení doplněné bočním spodním svícením evokuje polární noc, někdy nazelenalou polární září doplněnou o červenou, která nás v okamžiku přenesení do kankánového víru města Paříže. Celková podsvícenost inscenace jde jistě proti žánru komedie, ale nese v sobě i jisté tajemství, které je v závěru odhaleno.

Ač je tato inscenace dedikována především ženám, přednostně těm v souboru, nemohu se nezmínit o fantastickém hereckém výkonu představitelky kouzelníka – a já bych se nebál přímo slova „iluzionisty“ Oskara, muže „mrtvého“ výrazu (poker facemana) záměrně prostého jakékoliv artistnosti, který několika úspornými a dobře mířenými pohyby rozjede v závěru své tanečně-pěvecké „grande finále“.

Až „tady a teď“ jsem pochopil tu inteligentní taktiku mnoha českých herců, zpěváků a tanečníků, kteří předstírají, že nic neumějí, a přitom nás jen sofistikovaně připravují na své úsporné životní „grande finále“, které náhle o to více překvapí a zasáhne.

Přesný je i představitel Otce, který jako by se s děvčaty stále jen škorpil, používá přitom značnou dávku lehce nekorektních, avšak o to trefnějších výrazů. A tady musím ocenit přesnou míru ve zvoleném počtu použitých vulgarismů v inscenaci. V programu deklarovaných a mnou fakticky

Moc se mi to líbilo. Říkala jsem si, že do toho dali všechno. Euforii, zpěv, postřehy ze života, životní zkušenosti. Bylo to trošku pohádkové, to zakončení, cesta na sever, do Norska. Líbilo se mi to.

Milena, Most

Jo, spokojenost, líbilo se mi to. Vtipné, nápadité.

Honza, Turnov

Bylo to veselé, zpěvné, vtipné a ryze ženské.

Oksana, Louny

Málo světla.

Pavel, Benešov

My jsme se s mamkou zasmály. Nečekala jsem, že je to autor-ské dílo. Za nás to bylo skvělé, moc se nám to líbilo.

Johana, Luž

„Jeden z nejlepších, co jsem kdy viděl.“

„Jsem trošku v šoku.“

„Vtipné.“

„Já nejsem v šoku, mně se to šokujícím způsobem líbilo.“

Skupinka z jižních Čech

napočítaných 86 vulgarismů je přesně ta dávka, která udrží inscenaci v bezpečném a komfortním koridoru dobrého vkusu. Kdyby jich bylo 87, je to už opravdu na hraně. A pokud by jich bylo použito nad 88, je to pro mne již zcela nepřijatelné! V tom případě by *Norská žena* o mne jako diváka, přes všechny její nesporné kvality, definitivně přišla. A to bych jí nepřál, neboť tato inscenace svou kvalitou na jevišti zároveň přímo volá po kvalitním, vzdělaném, kultivovaném a empatickém divákovi v hledišti.

Norská žena je poněkud náročnější na vnímání než *Sklizeň*. Je plná odboček jak ve struktuře, tak v žánru a stylu, ale stále mě baví. Baví mě sledovat a být divadelně i nedivadelně překvapován „puchmajerovským“ viděním světa i fungováním divadla. Díky!

Jaromír Hruška

Neviděl jsem důvod, proč to odlehčovat

Rozhovor s režisérem Václavem Klapkou

Co vás vedlo k výběru právě tohoto Brechtova kusu?

Doba nazrála. Doba nazrála, že by se člověk měl vyjádřit k tomu, jak vidí válku, jak válka dopadá. Speciálně jak dopadá na rodinu, na ženskou. Zdálo se mi, že je to velice aktuální.

Kdy jste hru začali připravovat?

Premiéra byla v říjnu, zkoušet jsme začali podzim předtím, připravovali jsme ji tedy asi tak rok.

Označujete svou inscenaci jako parafrázi na Brechtův text. V čem spočívá váš posun?

Nejsme striktně brechtovští. Nechtěli jsme, aby hra byla studená, odcizená. Dali jsme do ní emoce, cit. Asi v tom.

Jaká je role vypravěčů v příběhu?

Měli by divákům pomoci v orientaci časové i třeba emoční, měli by děj spolukomentovat. V těchhle figurách je z naší strany ten brechtovský systém asi nejvíc zachovaný.

Považujete tedy hru za složitou pro diváka?

To já nevím, to musí posoudit diváci. Já jen vím, že v poslední době se o Matku Kuráž pokoušelo několik profesionálních souborů a zabalili to po třech, čtyřech reprízách, protože jim to diváci nějak nebrali. Je možné, že to bylo ještě před válkou a že teď je kvůli válce hra srozumitelnější. Ale nedokážu to říct s jistotou.

Jak jste balancovali množství emocí, které na jevišti ztvárňujete?

Podle mě to má vývoj, od hlučné, uřvané Kuráže ke

Kuráži niterné, když jí znásilní dceru a podobně. Za nás tam ten vývoj je. A odlehčovat tuhle věc? Neviděl jsem důvod, proč to odlehčovat.

Ted' k vaší dnešní repríze na mosteckých prknech.

Jak jste se vyrovnali s takovým hracím prostorem?

Myslím, že ten prostor je pro to, jak jsme zvyklí hrát, příliš velký. Potřebovali bychom jednu, dvě reprízy, protože to vyžaduje jiný způsob mluvy, herectví a tak dále. Je to obr. Teprve po dnešku chápu, proč se na Národním divadle hraje tak, jak se hraje, proč se tam nehraje jako třeba v Činoheráku.

Petra Slížková

Všichni jsme Kuráž? Všichni jsme válka!

Divadelní klub Jirásek z České Lípy patří ke stálícím Divadelním pikniku. Jeho divadelní projekty jsou vždy velmi ambiciózní a leckdy vyvolávají vášnivé diskuze o tom, jestli se takhle dá nebo nedá dělat Gogol, Molière, Shakespeare či Sartre. Dalo by se pokračovat. Hádám, že podobnou debatu vyvolá ji jeho letošní programový příspěvek, a sice Matka Kuráž.

Brechtovo drama je sociálně politickou analýzou krizových společenských vztahů. Nemilosrdně zkoumá, co se stane, když se svět, jak jsme ho znali, zhroutí, a každý se najednou musí postarat sám o sebe a nemůže u toho věřit nikomu a ničemu. Matka Kuráž viděla zmar a zažila katastrofy, v důsledku čehož přišla o iluze už před začátkem samotného příběhu. Sleduje dějiny zesponu společenského žebříčku a pociťuje tu pozorovanou historii na vlastní kůži. Krok za krokem se sama stává součástí zla. Z války žije, ale z války také pramení všechna její bolest... Možná se stala součástí zla z neznalosti, možná z nemohoucnosti a dost možná ze zvláštního druhu rezignace. Ano, nejspíš půjde o rezignaci obyčejného člověka, který sám válku nezastaví, ale musí se s ní naučit žít. A po svém. V tomhle výkladu tkví mimořádná apelační síla inscenace režiséra Václava Klapky. V polovině hry říká titulní postava, že „všichni jsme Kuráž“. A po letmém zamyšlení nezbyvá než konstatovat, že má vlastně pravdu. Akorát bych to s dovolením poupravil – všichni jsme válka. Možná se nechováme ani trochu jako matka Kuráž, ale náš vztah k válce, která je tak nedaleko (minimálně z geografického hlediska), je stejně komplikovaný a stejně bezradný jako ten Kurážin. A každý z nás má svůj malý díl zodpovědnosti za to, jak se svět s hrozbou či s důsledky války vyrovná. Českolipská inscenace nám tuto zodpovědnost velice expresivním způsobem připomíná a volá nás k ní. Už proto ji považuji za potřebnou a její vyznění za legitimní.

Brechtova tvorba byla myšlenkově ovlivněna marxismem a umělecky inspirována expresionismem. Zejména k tomu druhému se hlásí i Klapkova inscenace. Brecht je ikonou epického divadla. To staví na první místo příběh, který je ovšem často přerušován komentářem vypravěče, ale i samotných postav. Cílem tohoto postupu bývá upozornit diváka, že divadlo není realita a že je jen a jen na něm, aby předváděnou iluzi konfrontoval s vlastní životní zkušeností. Komentáře vypravěčů i postav přitom Brecht často vyzbrojí sarkasmem. Do jeho dramatické výbavy pak patří zcizovací efekty – vedle již zmíněných komentářů například verše nebo songy. Základním úkolem všech těchto dramatických prostředků je zabránit diváctvu v přímočaře emocionálním podlehnutí zobrazovaným skutečnostem a ve ztotožnění se s postavami. Brecht v divácích neustále oživuje schopnost reflexe předkládaných dějů a zobrazovaných výjevů. Usiluje o aktivizaci divákova samostatného kritického myšlení.

Pokud jde o tyto cíle, řekl bych, že na to jde Klapka jinak nežli Brecht. Iluze převládá, ztotožnění se koná a komentáře to všechno spíše ještě podporují, než aby vedly s dějem příběhu zpochybňující dialog. Vypravěči v českolipské verzi působí pohádkově. V podání Radky Kmochové a Pavla Landovského se tajnosnubně vynořují z portálů jak nějaké bájně postavy a s patřičnou dávkou chápajícího sentimentu nás seznamují s reáliemi třicetileté války a posunují děj, aniž by jej příliš zpochybňovali ironickým komentářem. Podobně podpůrnou a nikoli rozpornou funkci sehraji v inscenaci i náladové písně chóru. Jestli se v něčem prosazují brechtovské principy, je to logika výstavby situací a přiznané přestavby scény. V tom smyslu je ukázkově brechtovský například obraz z první části hry, kde se k císaři vkrádají ostatní státníci.

Nicméně o míru Brechta v Brechtovi tady nejde. Jde o smysl sdělení, které

Velmi náročný kus pro amatéry. Na můj vkus to bylo příliš expresivní. V půlce představení už jsem trochu vypínala, protože to bylo velmi hlučné. Je to náročné na interpretaci, co se kvalit mluvní techniky týče. Takže zvuk jakoby převážil obsah. Ale jinak velmi odvážné.

Jana, Pardubice

Já mám Českou Lípu rád, takže dobrý výkon.

Inkognito

Pro mě to bylo naprosto profesionální představení, od hereckých výkonů, přes scénografii, po světla. Za mě tomu není co vytknout.

Anna, Praha

Mně se českolipští vždycky líbí, akorát si myslím, že tohle je hrozně těžké udělat, aby to nebylo schematické. Ale oni jsou výborní, takže mně se moc líbili.

Míra, Klášterec

inscenátoři usilují předat divákům a o to, jestli komunikační kanál funguje. Smysl je nesporně velký a řekl bych, že dopad do publika rovněž. To mimo jiné díky strhujícím, a přitom velmi ukázněným hereckým výkonům v podstatě celého souboru. Dovolím si vyzdvihnout Ditu Krčmářovou v roli titulní. Jde o skutečně mimořádnou studii postavy – herečka zručně pracuje s hlasovou stylizací a účinně střídá polohy hrdelního hlasu zvířecky rezignované bytosti v komunikaci s odcizeným světem s civilními polohami při komunikaci s těmi, kterých se nebojí nebo ke kterým projevuje city.

Oceňuji zvolený překlad Kateřiny Bohadlové a v neposlední řadě funkční a vkusně jednoduchou scénografii (scéna: Renata Grolmusová a kolektiv, kostýmy Renata Grolmusová a Kristýna Kňákal Brožová). Práce režiséra se scénografickými prvky je vynalézavá a v podstatě jde o dialog systému pohyblivých multifunkčních mříží s dominantou markytánského vozu. Snad je jen škoda, že Kuráž v závěru hry za těmito mřížemi nekončí. Ale možná by to bylo zbytečně popisné.

Luděk Horký

Budiž divadlo

Kapitoly z dějin divadla v Mostě

Mít divadlo nebylo na začátku jenom uměleckým přetlakem, byla to i záležitost prestižní a Mostečtí to vzali hodně vážně. Odmítli jedno-duše upravit nebo přestavět nějaký hospodský sál, ale vypsalí soutěž, do které se zapojili čtyři projektanti, a vítězem se stal Alexandr Graf z Vídně.

Divadlo bylo, dnešní terminologií, městskou organizací, na kterou dohlížela městská divadelní komise. Ta vybrala i prvního ředitele Rudolfa Fleischmanna, který měl zkušenosti s řízením divadla jihlavského, takže to byl zkušený praktik, který divadlo nejen administrativně řídil, ale rovněž režíroval a staral se o dramaturgii.

Divadlo bylo podle dostupných materiálů moderní a vyhovovalo všem dobovým požadavkům.

„Jeviště moderního typu navazovalo na tradiční pojetí divadelního prostoru v italských a francouzských divadlech, vysoký zdobný portál, ale také bohatá výzdoba celého divadelního prostoru, solidně vybavené technické zázemí [...] herci měli k dispozici na svou dobu komfortní šatny,“ dočteme se v knize *Mostecké divadelní století*.

Frčela opereta, podle toho se vybírali jednotliví hráči a hráčky, kteří měli většinou jasno, co je čeká. První milovník, subreta, padouch. A tak dále, takže na protiúkony se tehdy moc nehrálo.

Mostecká herecká posádka byla dvousouborová, počítalo se i s činohrou.

Na první dvě sezóny byly naplánovány desítky (!!!) premiér, převládala, jak jsme si už řekli, opereta a činohra, objevilo se tu ale i několik oper.

Jasným cílem a zadáním bylo publikum pobavit.

(Některá zadání se prostě nemění!) Jak se to dařilo, nám napoví ukázky z dobových recenzí: „Pan Obernner je krásný a navenek aristokrat

v této milostné hře jako zpěvák i jako herec, vědomý si svého mužského vítězství. Ve stále přidávané árii Ó, růže z Istanbulu! dosáhl svého vrcholu.“

Nebo: „Postava četníka naproti tomu pociťuje úřednickou mentalitu, a to vede tuto personu k takovým komplexům, že teprve před talířem s vepřovým masem zase přijde k sobě.“

V některých detailech se asi ani divadelní postupy a recenze za

uplynulých sto let příliš nezměnily. První, našlápnuté sezóny zastavila první válka. Po jejím konci byl provoz znovu plnohodnotně obnoven, ale stále se hrálo hlavně německy. Český element nebyl nijak silný, ale přesto si v divadle zahrály i spolky české, většinou na začátku (září) a na konci (květen) sezóny formou stagion.

Marek Douša

(S použitím citací z knihy *Mostecké divadelní století*, nakladatelství Hněvín, 2011.)

Piknik také výrazně změnil grafickou podobu.

Skvělá grafika Martina Špouly je opravdu obdivuhodná. A nejde jen o logo, web, billboardy, ale třeba podobu stravenek, permanentek nebo festivalové navigace.

Co by si podle Simony Bezouškové neměli nechat ujít lidé v programu Pikniku?

Já si určitě nenechám ujít Encyklopedii akčního filmu. Viděla jsem ji už v Rakovníku. A hodně jsem zvědavá na Maryšu Divadelního souboru Slavkov u Brna.

V doprovodném programu jsou i dvě profesionální a atraktivní divadelní představení. Mají být inspirací amatérům?

Nejenom. Třeba u Legend of Lunetic divadla NoD hrály roli kořeny kapely Lunetic v Litvínově a Mostě. Chtěli jsme festival otevřít velmi lákavým titulem. Především proto, aby si mostecká veřejnost všimla, že tu něco nového začíná. Stejný účel má splnit i La Putyka. Tam by se nám mohli propojit festivaloví účastníci s místními obyvateli.

La Putyka určitě místní nepřehlédnou, protože jejich performance se odehraje v ulicích Mostu, že?

Ano, vyvrcholí tím divadelní průvod, který půjde městem z Parku Střed k divadlu. To je oproti původnímu formátu nové, festival se otevřel ven do města. Chceme, aby si lidé všimli, že se tady něco děje, že je tady festival, který má co nabídnout. A že není jen pro uzavřenou skupinu lidí, ale že je otevřený pro každého, kdo má zájem o kulturu a divadlo. Určitě ale bude trvat nějakou dobu, než si mostecká veřejnost zanesla Piknik do svých kalendářů a prázdninových zvyků.

Pro tebe je rok turbulentní nejen změnou místa konání Pikniku, ale i další velkou změnou. Když spolu mluvíme, organizace NIPOS-Artama ještě existuje, 1. července se ale objeví NIK – Národní institut pro kulturu. Bude to něco znamenat pro amatérské divadelníky, zůstává systém přehlídek zachován?

Je to velká změna, ale to, na co jsme zvyklí, zachováno zůstane. To, co dosud NIPOS-ARTAMA zajišťovala, budeme zajišťovat dál.

Martin Rumler

Místní tip

Byl jsem v Mostě prvních asi deset minut a už jsem věděl, že nesmím minout hospodu U Jeptišek (Vítězslava Nezvala 2496/13, otevřeno od 09.00 do 22.00).

tahle restaurace přišla ke svému jménu, a já od první návštěvy přemýšlím, jestli je to trochu úchylné, nebo jenom roztomilé. Co vy?

Marek Douša

Od divadla je to pár kroků, Mapy.cz uvádějí deset minut chůze, a snad mi dáte za pravdu, že za tu několik set metrů dlouhou procházku to stojí. Každý den se tu do půl třetí podávají obědová menu (plus minus 150 korun) a k tomu si můžete dát dobře ošetřenou (tankovou) plzeň (56 Kč) nebo jedenáctku Gambrinus (41 Kč). Když se sem vypravíte, bude vám okamžitě jasné, jak

PROGRAM

Neděle 29. června 2025

10.00–10.45, Park Střed

Divadelní Piknik v Mostě pro děti

Jakub Pilař: O třech bratřech a obřisku (3+)

10.00–11.30, Městské divadlo

Divadlo Radar / Šupitopresto, Praha

/ režie: Anna Provazník Gumplová, Matěj Beneš

Tracy Letts: Mary Page Marlowe

11.45–12.45, Městské divadlo (ZK)

Diskuse (Matka Kuráž)

12.45–13.45, Cascade

Oběd

13.45–14.45, Městské divadlo

Divadýlko na dlani, Mladá Boleslav /

režie: Petr Matoušek

Luděk Kašparovský: Podnebí

15.30–17.30, Divadlo rozmanitostí

Divadlo Radar / Za oponou, Praha /

režie: Luděk Horký

Tomáš Dianiška: Encyklopedie akčního filmu

17.30–18.45, Cascade

Večeře

18.45–20.50, Městské divadlo

Divadelní spolek Slavkov u Brna /

režie: Irena Rozsypalová

Alois a Vilém Mrštíkové: Maryša

21.30–23.30, Divadlo rozmanitostí

Divadlo Radar / Za oponou, Praha /

režie: Luděk Horký

Tomáš Dianiška: Encyklopedie akčního filmu

21.30–23.30, Cascade (V)

Diskuse (Mary Page Marlowe, Podnebí)

Open Call: Nechte se unášet hudbou v Radničním parku vedle Hotelu Cascade:

13:30–14:30 – Kluk z Holdingu – Bahno tour

15:00–16:00 – Tadeáš Jezbera

18:30–19:30 – Drum/play – Kamil Růžička

20:00–21:00 – Malá modrá obluda